

37. İman

İman hem nurdur hem kuvvettir. Hakiki imanı elde eden insan, kâinata meydan okuyabilir. (Bediüzzaman Said Nursî)

İman, sözlükte bir şeye tereddütsüz inanmak ve kesin olarak, içten ve yürekten bağlanmak demektir.

Dinî manası ise, Allah'ın varlığına, birliğine tereddütsüz inanmak ve Hz. Muhammed'in (sav) peygamber olduğunu, bize bildirdiği şeylerin hepsinin hak ve doğru bulunduğunu hiçbir şüphe duymadan kabul ve tasdik etmektir.

Allah'a iman, Müslüman olmanın ilk şartıdır. Allah'a tam ve kâmil bir şekilde iman etmek; O'nu tanımakla, O'nu sıfatları ile bilmekle, Kur'an-ı Kerim'de kendisini tanıttığı şekilde O'na inanmakla mümkündür. Allah'ı tanıyıp O'na iyi bir kul olmak için O'nun bize gönderdiği mesajları, istekleri ve Zâtı ile ilgili bilgilerin yer aldığı Kur'an-ı Kerim'i okumamız, öğrenmemiz gerekir. Allah'ı tanıyıp sevebilmemiz ve mutlu olabilmemiz, O'nun bildirdiklerini önemseyerek öğrenmemize bağlıdır.

Her Eserin Bir Ustası Vardır

Kesinlikle biliyoruz ki var olan her şeyin bir yaratıcısı, sanatkârı, ustası vardır. Bir kurşun kalemin, bir tebeşirin veya küçücük bir iğnenin dahi bir ustası, bir sanatkârı vardır. Hiç kimse, böyle basit şeylerin bile ustasız, sanatkârsız, işçisiz, tesadüfen, kendi kendine meydana geldiğini söyleyemez. Peki, insanların ve hayvanların bedenleri, organları, çiçekler, ağaçlar; kaleminden, iğneden daha mı basit? Bir kaşığın ustası, sanatkârı olur da gözümüzün, kulağımızın, kafamızın sanatkârı, sahibi, ustası olmaz mı? Elbette olur. Birer sanat harikası olan organlarımız, biz görmesek bile onları yaratan, ilmi ve kudreti sonsuz bir Zât'ın varlığına işaret etmektedir.

Hücrelerimiz Tesadüf Eseri Ortaya Çıkmış Olamaz

Geniş bir salonda elli tane sandalyeyi karmaşık bir halde gördüğümüzde, "Bunları rastgele

atmışlar, her biri düştüğü yerde kalmış, karmaşık görünüyor." diye düşünürüz. Fakat o sandalyeler belli bir hesap, plan ve ölçüye göre salonda dizilmiş olarak duruyorsa ortada bir güzellik, nizam, intizam görülür. O zaman, "Bunları akıllı, hesap kitap bilen, zevk sahibi biri emek çekerek belli bir şekle sokmuş. Kimin yaptığını görmedik ama mutlaka bunları düzenleyen biri olmuş." deriz.

Bir binanın yapısındaki taşların, tuğlaların tesadüfen bir araya gelerek kendi kendilerine o güzel nizam ve intizamı sağlayarak omuz omuza verip düzgün bir duvar meydana getirmelerini kabul etmek mi, yoksa bir usta ve sanatkâr tarafından o taşların ve tuğlaların bir araya getirilip duvar örüldüğünü kabul etmek mi daha mantıklıdır? Bir usta tarafından duvarın örüldüğü kabul edilmediği takdirde her bir tuğlanın hem yöneten hem yönetilen hem de maharetli bir sanatkâr olduğunu kabul etmek gerekir.

Yetişkin bir insanın vücudunda yaklaşık 100 trilyon hücre vardır. Hücreler, insan vücudunu meydana getiren en küçük yapı taşlarıdır. Küçük bir tavuk kümesindeki 500 tuğla bile rastgele, kendi kendilerine o küçük yapıyı meydana getiremez. Öyleyse trilyonlarca akılsız, bilgisiz hücrenin tesadüfler sonucunda veya kafa kafaya vererek birlik ve beraberlik içinde hareket ederek insan vücudunu meydana getirmesi mümkün müdür?

Kuklaların gerisinde onları hareket ettiren, görünmeyen insan elinin varlığını biliriz. İnsanın; aynen kuklaları hareket ettiren bir elin varlığını kabul ettiği gibi kâinattaki canlı cansız her varlığı da yaratan, yöneten, sonsuz ilim ve kudret sahibi bir yaratıcının var olduğunu akıl gözüyle görüp inanması gerekmez mi?

Hiçbir Şey Tesadüf Eseri Olamaz

Hepimiz biliyoruz ki bir ilaç, farklı kimyasal maddelerin çok hassas ölçüler içinde bir araya getirilmesiyle meydana gelir. "Bu kimyasal maddeler bir rastlantı sonucu, tesadüf eseri birleşerek

bir kimyasal bileşik meydana getirdi ve bu faydalı ilaç ortaya çıktı.” diyebilir miyiz? Kesinlikle diyemeyiz.

İlaçların her birini; yıllarca emek vererek, aklını kullanarak, çok ince ve hassas hesaplarla değişik kimyasal maddelerden bir araya getirip yapan bir kimyager vardır. Bu ilaçlar bir kimyageri gösterir. Bunun gibi, insanların ve diğer canlıların bir ilahtan çok daha karmaşık ve uyumlu olan vücutları, topraktaki elementlerin rastlantılar sonucu gelişigüzel bir araya gelerek meydana getirmesi mümkün değildir.

Bu misalleri akıl ve mantığımızla çoğaltarak düşündüğümüzde şu sonuca varırız: Kâinattaki varlıklar kendi kendilerine, rastgele, tesadüfen oluşup ortaya çıkmış olamaz. Ben görmesem bile mutlaka her şeyi gören, bilen, kudreti sonsuz ve hükmü her şeye yeten biri var.

Allah'ın Varlığının İspatı

İmam-ı Azam Ebu Hanife daha küçük bir çocukken, yaşadığı Bağdat şehrine inançsız bir doktor gelmişti. Adam kendine çok güveniyordu. “Kim bana Allah'ın varlığını ispat edebilir?” diye sordu. Oradakiler İmam-ı Azam'ı gösterdiler. İnançsız adam küçümseyen bakışlarla küçük bilgini süzdü ve dedi ki: “Hadi bakalım ispatlasın da görelim.” Büyük bir meraklı kitlesi toplanmıştı etrafında.

İmam-ı Azam, “Benim kitaplarım evde kaldı. Gidip onları getireyim.” diyerek ayrıldı. Uzun süre gelmedi. Herkes bu işin içinde bir gariplik olduğunu seziyordu. Çünkü İmam-ı Azam yalan söylemez ve sözünde durur. Gelmeyecekse mutlaka söyler ya da haber gönderirdi.

Bir süre sonra geldi. İnançsız adam sordu: “Nerede kaldın? Yoksa Allah'ın varlığını ispatlayamam diye mi korktun?” İmam-ı Azam rahatlıkla cevap verdi: “Hayır, böyle bir korkum yok. Ancak benim gecikmemin bir sebebi var. Evim karşı kıyıda. Bağdat'ın ortasından büyük bir ırmak akar. Karşıya geçtikten sonra sel ve fırtına çıktı. Ne sandal ne köprü kaldı.”

Adam şaşkınlıkla, “Peki, şimdi nasıl geçip geldin?” dedi. İmam-ı Azam şöyle anlattı: “Kıyıya

geldim, kocaman taşlar yuvarlanıp ırmağın içine atladı. Üst üste gelen taşlardan köprü ayakları oluştu. Ardından havada uçan tahtalar bu ayakların üzerine kondu. Çiviler havada uçarak tahtaları tutturdular. Toprak ise bu tahtaların üstünü kapattı. Böylece kocaman bir köprü oluştu ve ben geçtim.”

İnançsız adam sinirlenerek, “Hiç çalışan olmadan köprü oluşur mu?” dedi. İmam-ı Azam cevap verdi: “Peki, bir köprü mü daha sanatlıdır yoksa dünya mı?” Adam, “Elbette dünya.” dedi. “O hâlde, köprünün ustası varsa, dünyanın da ustası vardır. İşte o da Allah'tır.”